

Zala in Edi sta se nekega svežega jesenskega jutra odpravila na potep po gozdni poti. Edi je nosil pisan šal, ki mu ga je spletla babica, Zala pa je imela na glavi rdečkasto kapico.

Gozd je bil poln barv – rdeče, rumeno in oranžno listje je padalo z dreves in pod njunimi nogami se je slišalo prijetno šelestenje.

"Poglej, Zala! To drevo je še včeraj imelo toliko listja, zdaj pa jih je že večina na tleh!" je vzkliknil Edi in pokazal na mogočnega hrasta, ki je razprostiral svoje gole veje proti nebu. "Res je, Edi. Jesen je čas, ko se drevesa pripravljajo na zimo. Listje odpade, da lahko drevo počiva in ohranja svojo energijo za spomladansko prebujanje," je pojasnila Zala, ki se je pred kratkim v šoli naučila o letnih časih. Medtem ko sta hodila dalje, sta opazila veverico, ki je poskakovala po vejah in nabirala želode. "Veverica se pripravlja na zimo," je rekel Edi, "nabira hrano, da ji pozimi ne bo zmanjkalo za jesti."

Zala se je nasmehnila in prikimala. "Tako kot midva, ko mami pomagaš pri spravi jabolk za marmelado. Tudi mi se na nek način pripravljamo na zimo."

Edi se je zasmel. "Res je! In te marmelade so najboljše!"

Po poti sta prišla do majhne jasice, kjer je stal velik kup odpadlega listja. Zala ni mogla dolgo ostati resna – hitro je stekla proti kupu in se vanj vrgla. Edi jo je z nasmehom spremljal in se ji pridružil. Skupaj sta se valjala po listju in se smejala, ko so se pisani listi dvigali okrog njiju kot prava jesenska mavrica.

Ko sta se končno utrujena ulegla na tla in opazovala oblake, je Zala zamrmrala: "Jesen je res čudovit letni čas. Polna je toplih barv in priprav na mirno zimo. Pa še toliko zabave nam prinese!" Edi se je strinjal in dodal: "Ja, in ko pride zima, bova spet tu – s snežinkami na čevljih in sneženimi kepami v rokah. Ampak do takrat bomo še uživali v vseh lepih jesenskih trenutkih!"

Zala je nato pomislila: "Edi, ali se spomniš, kako sva lani delala strašilo iz listja in vej? To je bil tako zabaven dan!" Edi je pokimal in se nasmehnil. "Seveda se spomnim! In tisto strašilo je bilo skoraj strašno! Vedno sem mislil, da se bo premaknilo, ko je pihal veter." Zala se je zasmejala. "Mogoče bi lahko letos naredila kaj podobnega?"

Ko sta tako načrtovala, sta se počasi začela vračati proti domu. Sonce je začelo zahajati in gozd je bil ovit v tople oranžno-zlate odtenke. Edi je pogledal Zalo in rekel: "Včasih si želim, da bi jesen trajala večno. Toliko lepih stvari je, ki jih lahko doživimo." Zala je prikimala in dodala: "Ja, a vsak letni čas prinese nekaj posebnega. Komaj čakam tudi zimo, ko bomo lahko delali snežake in drsali po ledu. Ampak zdaj... zdaj uživajmo v jeseni."

Ko sta prispela domov, sta se še zadnjič ozrla nazaj proti gozdu. V tistem trenutku je z drevesa padel še en list in rahlo zaplesal proti tlam. Zala je tiho rekla: "Ta list je kot pozdrav jeseni. Obljubljam, da se bomo še vrnili." Edi je prikimal in skupaj sta se nasmehnila, vesela vseh jesenskih dogodivščin, ki jih še čakata.

